

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

«Πότε ήταν
η τελευταία φορά
που την είδατε;»

6
ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΑΘΟΣ
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
2

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ALL THE WRONG QUESTIONS 2 –
“WHEN DID YOU SEE HER LAST?”

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλες οι λάθος ερωτήσεις 2 –**

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που την είδατε;»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lemony Snicket

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Seth

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lemony Snicket, 2013. Published by arrangement
with Charlotte Sheedy Literary Agency. All rights reserved.

© Εικονογράφησης: Seth, 2013. Illustrations published
by arrangement with Little, Brown and Company, New York,
New York, USA. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014

ISBN: 978-618-01-0543-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoïou Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

«Πότε ήταν
η τελευταία φορά
που την είδατε;»

Εικονογράφηση: Σεθ

Μετάφραση:
Σοφία Γρηγορίου

ΠΡΟΣ: Πόκετ

ΑΠΟ: ΔΣ

ΕΤΙΚΕΤΕΣ: Μουτζουρωμένη Ακτή, απολογισμοί• απαγωγή, έρευνα•
Χάνγκφαϊρ• ανιχνευτές αγνοουμένων• λάβδανο• σωσίες• και λοιπά
2/4

ΚΟΙΝ.: Ε.Α.Π. κ. γρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ηταν κάποτε μια πόλη, ένα άγαλμα και μια απαγωγή. Όσο έμενα στην πόλη, με είχαν προσλάβει να εξιχνιάσω την απαγωγή και το άγαλμα πίστευα πως είχε χαθεί για πάντα. Κόντευα τα δεκατρία και είχα άδικο. Για όλα. Αντί να αναρωτηθώ: *Πώς γίνεται να βρίσκεται ταυτόχρονα σε δύο μέρη κάποιος που έχει εξαφανιστεί;* έκανα τη λάθος ερώτηση – τέσσερις λάθος ερωτήσεις, για την ακρίβεια. Αυτό είναι το χρονικό της δεύτερης.

Ήταν πρωί, έκανε κρύο και χρειαζόμουν κούρεμα. Καθόλου δε μου άρεσε. Όταν χρειάζεσαι κούρεμα,

φαίνεται σαν να μην έχεις κανέναν να σε φροντίσει και, στη δική μου περίπτωση, ίσχυε κιόλας. Κανείς δε με φρόντιζε στα «Χαμένα χέρια», το ξενοδοχείο όπου είχα καταλήξει να μένω. Το δωμάτιό μου ονομαζόταν Άπω Ανατολική Σουίτα κι ας μην ήταν σουίτα, και το μοιραζόμουν με μια γυναίκα ονόματι Σ. Θεοδώρα Μάρκσον κι ας μην ήξερα τι σήμαινε το Σ. Ήταν χάλια και το απέφευγα τις ώρες που δεν κοιμόμουν, δεν προσπαθούσα να κοιμηθώ, δεν παρίστανα ότι κοιμάμαι και δεν έτρωγα. Συνήθως μαγεύει η Θεοδώρα, αν και η λέξη «μαγεύω» παραείναι φανταχτερή για να περιγράψει αυτό που έκανε. Αυτό που έκανε ήταν να ψωνίζει φαγώσιμα από το μισοάδειο μαγαζί που βρισκόταν λίγα τετράγωνα παρακάτω και να τα ζεσταίνει σε μια μικρή μεταλλική εστία που κατέληγε σε μια πρίζα στον τοίχο. Εκείνο το πρωί, η Θεοδώρα μού είχε ετοιμάσει για πρωινό ένα τηγανητό αυγό, σερβιρισμένο στην πετσέτα του μπάνιου – ξεχνούσε διαρκώς να αγοράσει πιάτα κι ενίοτε θυμόταν να με κατηγορεί που την άφηνα να το ξεχάσει. Το μεγαλύτερο μέρος του αυγού είχε κολλήσει στην πετσέτα και δεν έφαγα πολύ, είχα καταφέρει όμως να βρω ένα μήλο

όχι πολύ χαλασμένο και τώρα καθόμουν στη ρεσεψιόν των «Χαμένων χεριών» με τον πυρήνα του να κολλάει στη χούφτα μου.

Δεν υπήρχαν και πολλά εκεί. Υπήρχε ένας άντρας ονόματι Πρόσπερ Λοστ, ο οποίος διηύθυνε το μέρος με ένα χαμόγελο που με έκανε να οπισθοχωρώ λες και κάτι σιχαμερό ξεπρόβαλλε έρποντας από το συρτάρι, ένα τηλέφωνο σε έναν μικρό θάλαμο που ήταν συνεχώς κατειλημμένο, καθώς και το γύψινο άγαλμα μιας γυναίκας χωρίς ρούχα και χωρίς χέρια. Της χρειαζόταν ένα πουλόβερ, μακρύ και αμάνικο. Μου άρεσε να κάθομαι στον βρόμικο καναπέ πίσω της και να σκέφτομαι. Να πω την αλήθεια, σκεφτόμουν την Έλινγκτον Φέιντ, ένα κορίτσι με παράξενα καμπυλωτά φρύδια σαν ερωτηματικά και χαμόγελο που σήμαινε τα πάντα. Δεν είχα δει το χαμόγελό της εδώ και κάμποσο καιρό. Η Έλινγκτον Φέιντ το είχε σκάσει, κρατώντας σφιχτά ένα αγαλματάκι που παρίστανε το Βομβίζον Τέρας, ένα τρομακτικό μυθικό πλάσμα που ναυτικοί και πολίτες αγωνιούν μην τυχόν συναντήσουν. Για το μόνο που αγωνιούσα εγώ ήταν να συναντήσω την Έλινγκτον. Δεν ήξερα πού ήταν ούτε πότε μπορεί να την ξανάβλεπα.

Το τηλέφωνο χτύπησε ακριβώς στην ώρα του.

«Εμπρός;» είπα.

Προτού πει «καλημέρα», υπήρξε μια επιφυλακτική παύση. «Καλημέρα», είπε. «Διεξάγω μια εθελοντική έρευνα. Έρευνα σημαίνει ότι θα απαντάτε σε ερωτήσεις και εθελοντική σημαίνει—»

«Ξέρω τι σημαίνει εθελοντική», τη διέκοψα ακριβώς όπως είχαμε σχεδιάσει. «Σημαίνει ότι θα το κάνω επειδή το θέλω».

«Ακριβώς, κύριε», μου είπε. Ήταν παράξενο να ακούω την αδελφή μου να με αποκαλεί κύριο. «Είναι καλή στιγμή για να απαντήσετε σε μερικές ερωτήσεις;»

«Ναι, έχω λίγα λεπτά καιρό», αποκρίθηκα.

«Η πρώτη ερώτηση είναι: Πόσα άτομα περιλαμβάνονται προς το παρόν στο νοικοκυριό σας;»

Κοίταξα τον Πρόσπερ Λοστ που κοίταζε τα νύχια του, όρθιος στο γραφείο του απέναντι. Σε λίγο, που θα αντιλαμβανόταν ότι μιλάω στο τηλέφωνο, θα έβρισκε κάποιο λόγο να πλησιάσει για να κρυφακούει καλύτερα. «Μένω μόνος, αλλά μόνο προς το παρόν».

«Ξέρω ακριβώς τι εννοείτε».

Από την απάντησή της κατάλαβα ότι κι αυτή βρι-

σκόταν σε δημόσιο χώρο. Τελευταία δεν ήταν ασφαλές να μιλάμε στο τηλέφωνο, και όχι μόνο εξαιτίας των ωτακουστών. Ένας κακοποιός, ονόματι Χάνγκφαϊρ, βρισκόταν στο επίκεντρο των ερευνών μου. Ο Χάνγκφαϊρ είχε την εκνευριστική ικανότητα να μιμείται οποιαδήποτε φωνή, πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήξερες πάντοτε με ποιον μιλάς στο τηλέφωνο. Επίσης, ποτέ δεν ήξερες πότε θα ξαναεμφανιζόταν ή ποιο θα ήταν το σχέδιό του. Ήταν πολλά αυτά για τα οποία δεν μπορούσες να είσαι σίγουρος.

«Μάλιστα, η κατάσταση στην οικία μου έχει γίνει τόσο περίπλοκη, ώστε αμφιβάλλω αν μπορώ πια να πηγαίνω στη βιβλιοθήκη», συνέχισε η αδελφή μου.

«Λυπάμαι που το ακούω», είπα, που εδώ σήμαινε ότι λυπόμουν που το άκουγα. Τώρα τελευταία, εγώ και η αδελφή μου επικοινωνούσαμε μέσω του συστήματος βιβλιοθηκών. Απ' ό,τι φαίνεται, τώρα με ενημέρωνε πως αυτό πλέον θα ήταν αδύνατο.

«Η επόμενη ερώτησή μου είναι: Προτιμάτε να επισκέπτεστε μουσειά μόνος ή με παρέα;»

«Με παρέα», απάντησα βιαστικά. «Κανείς δεν πρέπει να πηγαίνει στο μουσείο μόνος του».

«Κι αν ήσασταν μόνος επειδή η παρέα σας είχε φύγει πάρα πολύ μακριά;» ρώτησε.

Για μερικά δευτερόλεπτα απέμεινα να κοιτάω το ακουστικό στο χέρι μου, σαν να μπορούσα να δω μέσα από τις τρυπούλες πέρα μακριά στη μεγαλούπολη όπου η αδελφή μου, όπως κι εγώ, δούλευε ως μαθητευόμενη. «Τότε, θα έβρισκα άλλη παρέα αντί να πάω στο μουσείο μόνος μου», απάντησα.

«Κι αν δεν υπήρχε άλλη κατάλληλη παρέα;» είπε κι έπειτα η φωνή της άλλαξε, σαν να είχε μπει κάποιος στο δωμάτιο. «Αυτή είναι η τρίτη ερώτηση, κύριε».

«Τότε καλύτερα να μην πας καθόλου στο μουσείο», πρόλαβα να πω προτού με διακόψει κι εμένα η φιγούρα της Σ. Θεοδώρας Μάρκσον που κατέβαινε τα σκαλιά. Προπορευόνταν τα μαλλιά της, ένα άγριο κουβάρι λες και πάλευαν μεταξύ τους πολλά μάλλινα κεφάλια, κι έπειτα ακολουθούσε η υπόλοιπη, συνοφρυωμένη και ψηλή. Είναι πολλά τα μυστήρια που δεν έλυσα ποτέ και τα μαλλιά της εκπαιδευτριάς μου είναι ίσως η πιο παράξενη άλυτη υπόθεσή μου.

«Μα, κύριε—» έλεγε η αδελφή μου, αλλά έπρεπε να τη διακόψω και πάλι.

«Τα χαιρετίσματά μου στον Ζακ», είπα, το οποίο εδώ σήμαινε δύο πράγματα: Το ένα ήταν «Πρέπει να σε κλείσω». Το άλλο ήταν αυτό ακριβώς που έλεγα.

«Επιτέλους, Σνίκετ», μου είπε η Θεοδώρα. «Έφαγα τον τόπο να σε βρω! Πρόκειται περί εξαφάνισης».

«Δεν πρόκειται περί εξαφάνισης», είπα υπομονετικά. «Σ’ το είχα πει ότι θα ήμουν στη ρεσεψιόν».

«Χρησιμοποίησε το μυαλό σου», αποκρίθηκε η Θεοδώρα. «Ξέρεις ότι δεν ακούω πολύ καλά το πρωί, προσαρμόσου λοιπόν αναλόγως. Αν σκοπεύεις να πας κάπου το πρωί, να μου το λες το απόγευμα. Αλλά το πού είσαι δεν είναι ούτε εδώ ούτε εκεί. Από σήμερα το πρωί, Σνίκετ, είμαστε ανιχνευτές αγνοουμένων».

«Ανιχνευτές αγνοουμένων;»

«“Ανιχνευτής αγνοουμένων” είναι ένας όρος που εδώ σημαίνει “αυτός που εντοπίζει εκείνους που έχουν εξαφανιστεί και τους φέρνει πίσω”. Κουνήσου, Σνίκετ, βιαζόμαστε!»

Η Θεοδώρα είχε εντυπωσιακό λεξιλόγιο, στοιχείο πολύ γοητευτικό αν χρησιμοποιείται την κατάλληλη στιγμή. Αν όμως βιάζεσαι και κάποιος χρησιμοποιεί λέξεις όπως «ανιχνευτής αγνοουμένων», που μάλλον

θα σου είναι ακατανόητες, τότε το εντυπωσιακό λεξιλόγιο είναι μάλλον εκνευριστικό. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι ενοχλητικό. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι δυσάρεστο. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι εξοργιστικό. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι βασανιστικό. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι μπελαλίδικο. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι ανυπόφορο. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι επαχθές. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι είναι σε εξαγριώνει, σε συγχύζει, σε θυμώνει, σε φουρκίζει, σε διαολίζει, σε δαιμονίζει, σε χολώνει ή σε αναφουφουλιάζει. Ένας άλλος τρόπος να το πεις αυτό είναι ότι σου ανεβάζει το αίμα στο κεφάλι, σε βγάζει από τα ρούχα σου, κάνει το αίμα σου να βράζει, σου τη δίνει, σου τη σπάει ή σε χαλάει, σε κάνει να βγάζεις καπνούς από τα αυτιά, σε κάνει έξαλλο, σε φέρνει εκτός εαυτού ή σε φέρνει ως εκεί που δεν πάει. Όπως βλέπετε, επίσης σε κάνει να χάνεις χρόνο όταν δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Ακολούθησα τη Θεοδώρα που βγήκε από τα «Χαμένα χέρια» μέχρι τη γωνία όπου ήταν κα-

κοπαρκαρισμένη η σαραβαλιασμένη κούρσα της. Γλίστησε στη θέση του οδηγού και φόρεσε το δερμάτινο κράνος που πάντοτε φορούσε όταν οδηγούσε και το οποίο ήταν ο βασικός μου ύποπτος στο μυστήριο των παράξενων μαλλιών της.

Βρισκόμασταν σε μια πόλη που ονομαζόταν Μουτζουρωμένη Ακτή και που δεν ήταν πια ούτε παραθαλάσσια ούτε ακριβώς πόλη. Οι δρόμοι ήταν σιωπηλοί και πολλά κτίρια άδεια, ωστόσο εδώ κι εκεί έβλεπες σημάδια ζωής. Περάσαμε την «Πείνα», ένα εστιατόριο που δεν είχα δοκιμάσει ακόμη, και είδα από την τζαμαρία τις σιλουέτες των ανθρώπων που έτρωγαν πρωινό. Περάσαμε την Πολυαγορά Τροφίμων «Πάρσιαλ», απ' όπου αγοράζαμε τα φαγώσιμα κι όπου είδα κάνα δυο πελάτες που προχωρούσαν ανάμεσα στα μισοάδεια ράφια. Μια μοναχική φιγούρα στεκόταν στον πάγκο του Καφεκοπτείου «Μαύρη γάτα» και πίεζε ένα από τα τρία αυτόματα κουμπιά που έδιναν στους πελάτες καφέ, ψωμί ή πρόσβαση στο πατάρι, το οποίο είχε χρησιμεύσει στο παρελθόν ως καλή κρυψώνα. Αυτή τη φορά, πρόσεξα και κάτι καινούριο στην πόλη: κάτι ήταν κολλημένο στα φα-

νάρια και στις σανίδες που έφραζαν τις πόρτες και τα παράθυρα των εγκαταλελειμμένων σπιτιών. Υπήρχαν αφίσες κολλημένες μέχρι και στα γραμματοκιβώτια. Από το αυτοκίνητο που έτρεχε, μόνο μια λέξη προλάβαινα να διαβάσω.

«Το θέμα είναι καίριας σημασίας», έλεγε η Θεοδώρα. «Μας ανέθεσαν αυτή τη σημαντική υπόθεση λόγω της προηγούμενης επιτυχίας μας, όταν εκλάπη το άγαλμα του Βομβιζοντος Τέρατος».

«Δε θα το έλεγα επιτυχία», σχολίασα.

«Δε με νοιάζει τι θα το έλεγες», αντέδρασε η Θεοδώρα. «Προσπάθησε να μοιάσεις περισσότερο στον προκάτοχό σου, Σνίκετ».

Είχα βαρεθεί να ακούω για τον μαθητευόμενο που είχε πριν από μένα. Η Θεοδώρα τον συμπαθούσε περισσότερο, άρα φανταζόμουν ότι ήταν χειρότερός μου. «Μας είχαν προσλάβει να επιστρέψουμε το άγαλμα στον νόμιμο ιδιοκτήτη του, αλλά αυτό αποδείχθηκε κόλπο του Χάνγκφαϊρ και τώρα ένας Θεός ξέρει πού βρίσκονται τόσο το άγαλμα όσο και ο κακοποιός», της υπενθύμισα.

«Νομίζω ότι σε χάζεψε αυτή η Έλινορ», είπε η Θεο-

δώρα. «Η ερωτικότητα δεν είναι επιθυμητό χαρακτηριστικό μαθητευόμενου, Σνίκετ».

Δεν ήμουν σίγουρος για τη σημασία της «ερωτικότητας», αλλά ξεκινούσε με τη λέξη «Έρωσ», τον φτερωτό θεό της αγάπης, και η φωνή της Θεοδώρας είχε πάρει τον τόνο που παίρνουν όλοι όταν θέλουν να κοροϊδέψουν τα αγόρια που έχουν φίλες κορίτσια. Ένιωσα να κοκκινίζω και δεν ήθελα να πω το όνομά της, που δεν ήταν Έλινορ. «Κινδυνεύει», είπα τελικά. «Υποσχέθηκα να τη βοηθήσω».

«Επικεντρώσου στο σωστό άτομο», είπε η Θεοδώρα και πέταξε έναν μεγάλο φάκελο στα πόδια μου. Ο φάκελος είχε σφραγιστεί με μαύρο κερί, μα η σφραγίδα τώρα ήταν σπασμένη. Δεν περιείχε τίποτε άλλο εκτός από μια σελίδα χαρτί με τη φωτογραφία ενός κοριτσιού αρκετά χρόνια μεγαλύτερου από εμένα. Τα μαλλιά της ήταν τόσο ξανθά, ώστε έδειχναν άσπρα, ενώ τα μάτια της πίσω από τα γυαλιά της φαίνονταν μικροσκοπικά. Τα γυαλιά της άστραφταν ή ίσως απλώς να αντανακλούσαν το φλας της φωτογραφικής μηχανής. Τα ρούχα της φάνταζαν ολοκαίνουρια, με ολοκαίνουριες ασπρόμαυρες ρίγες, σαν ζέβρα που τη γυάλι-

σαν πρόσφατα. Στεκόταν σε ένα δωμάτιο που υπέθεσα ότι ήταν το δικό της και που έδειχνε επίσης ολοκαίνουριο. Έβλεπα την άκρη ενός γυαλιστερού κρεβατιού, καθώς και μια γυαλιστερή ραφιέρα φορτωμένη κύπελλα που θα έλεγες πως της τα είχαν απονείμει χθες. Τα περισσότερα κύπελλα που είχα δει ως τώρα είχαν επάνω τους ζωγραφισμένους αθλητές. Αυτά είχαν σχήματα λαμπερά και αλλόκοτα. Μου θύμιζαν την εικονογράφηση ενός επιστημονικού βιβλίου που εξηγούσε τα μικρούλκα πραγματάκια τα οποία υποτίθεται πως συνθέτουν τον κόσμο. Τα μόνα πράγματα στη φωτογραφία που δεν έδειχναν ολοκαίνουρια ήταν το καπέλο που φορούσε, στρογγυλό και στο χρώμα του σμέουρου, και η συνοφρύωση του προσώπου της. Δεν έδειχνε χαρούμενη που τη φωτογράφιζαν και το πρόσωπό της θα έλεγες πως φορούσε πολύ συχνά γκριμάτσες δυσαρέσκειας. Τυπωμένο κάτω από το συνοφρωμένο κορίτσι ήταν το όνομά του, ΔΙΣ ΚΛΕΟ ΝΑΪΤ, και στην κορυφή της σελίδας ήταν τυπωμένη μια άλλη λέξη, με πολύ μεγαλύτερα γράμματα. Ήταν η ίδια λέξη που είχα διαβάσει στις φωτοτυπημένες αφίσες που ήταν τοιχοκολλημένες παντού.

ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ.

Η λέξη αναφερόταν στο κορίτσι, αλλά θα μπορούσε να αναφέρεται σε οτιδήποτε στην πόλη. Η Έλινγκτον Φέιντ είχε κάνει φτερά. Η κούρσα της Θεοδώρας διέσχιζε ολόκληρα τετράγωνα που είχαν χάσει τα καταστήματα και τους ανθρώπους τους. Αντιλήφθηκα ότι κατευθυνόμασταν προς το ψηλότερο κτίριο της πόλης, έναν πύργο στο σχήμα θεόρατης πέννας. Κάποτε η πόλη αυτή ήταν διάσημη για την παραγωγή του σκουρότερου μελανιού του κόσμου από φοβισμένα χταπόδια που αργοσάλευαν στα βαθιά, υποθαλάσσια πηγάδια. Η θάλασσα όμως είχε αποξηραθεί, αφήνοντας πίσω της ένα απόκοσμο, άνομο δάσος από φύκια που κάπως είχαν κατορθώσει να επιβιώσουν και μετά το στράγγισμα του νερού. Σήμερα απέμεναν μόνο ελάχιστα χταπόδια και σύντομα δε θα απέμενε τίποτε απολύτως παρά μόνο το φεγγοβόλημα των φυκιών του Συστοιχειωμένου Δάσους. *Σύντομα όλα θα εξαφανιστούν, Σνίκετ, σκέφτηκα. Η εκπαιδευτριά σου έχει δίκιο. Πρέπει να βιαστείς. Πολύ. Γιατί, αν δε βιαστείς να ανακαλύψεις αυτό που έχει εξαφανιστεί, στο τέλος δε θα απομείνει τίποτα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Ο πύργος σε σχήμα πέννας είχε μια εκπληκτικά μικρή πορτούλα με κάτι τεράστια γράμματα τυπωμένα πάνω της. Έλεγαν ΜΕΛΑΝΙ Α.Ε. και το κουδούνι είχε το σχήμα μικρού, σκούρου λεκέ μελανιού. Ήταν το όνομα της μεγαλύτερης επιχείρησης της Μουτζουρωμένης Ακτής. Η Θεοδώρα έτεινε το γαντοφορεμένο της δάχτυλο και χτύπησε το κουδούνι έξι συνεχόμενες φορές. Δεν υπήρχε κουδούνι στον κόσμο που να μην το χτυπούσε έξι φορές όταν το συναντούσε.

«Γιατί το κάνεις αυτό;»

Η εκπαιδευτριά μου τεντώθηκε στο πλήρες ύψος

της κι έβγαλε το κράνος της ώστε τα μαλλιά της να την ψηλώνουν κι άλλο. «Η Σ. Θεοδώρα Μάρκσον δε χρειάζεται να εξηγή τίποτα και σε κανέναν», δήλωσε.

«Το Σ. τι σημαίνει;» ρώτησα.

«Σιωπή», σφύριξε και η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας δυο πανομοιότυπα πρόσωπα και μια οικεία μυρωδιά. Τα πρόσωπα ανήκαν σε δυο ανήσυχες μαυροφορεμένες γυναίκες που ήταν σχεδόν ολότελα καλυμμένες με τεράστιες άσπρες ποδιές. Τη μυρωδιά δεν μπορούσα να την αναγνωρίσω· ήταν γλυκιά κι ωστόσο λάθος, σαν σατανικό μπουκέτο λουλούδια.

«Είστε η Σ. Θεοδώρα Μάρκσον;» ρώτησε η μια από τις δυο.

«Όχι», απάντησε η Θεοδώρα. «Εγώ είμαι η Σ. Θεοδώρα Μάρκσον».

«Εσάς εννοούσαμε», είπε η δεύτερη.

«Α», έκανε η Θεοδώρα. «Τότε, ναι. Κι αυτός είναι ο μαθητευόμενός μου. Δε σας χρειάζεται το όνομά του».

Εγώ πάντως τους το είπα.

«Είμαι η Ζάντα κι αυτή είναι η Ζόρα», είπε η μία από τις γυναίκες. «Είμαστε οι υπηρέτριες της οικογένειας Νάιτ. Δεν πειράζει αν δε μας ξεχωρίζετε. Η δε-

σποινίς Νάιτ είναι η μόνη που μπορεί. Θα τη βρείτε, έτσι δεν είναι, κυρία Μάρκσον;»

«Λέγετέ με Θεοδώρα, παρακαλώ».

«Γνωρίζουμε τη δεσποινίδα Νάιτ από μωρό. Εμείς τη φέραμε στο σπίτι από το μαιευτήριο όταν γεννήθηκε. Θα τη βρεις, έτσι δεν είναι, Θεοδώρα;»

«Εκτός κι αν προτιμάτε να με φωνάζετε “κυρία Μάρκσον”. Εμένα πραγματικά το ίδιο μου κάνει».

«Ναι, αλλά θα τη βρεις;»

«Υπόσχομαι να βάλω τα δυνατά μου», απάντησε η Θεοδώρα. Η Ζάντα κοίταξε τη Ζόρα – ή η Ζόρα κοίταξε τη Ζάντα – και μελαγχόλησαν και οι δύο. Κανείς δε θέλει να ακούει ότι θα βάλεις τα δυνατά σου. Ακούγεται λάθος. Είναι σαν να λες «Μάλλον δε θα σε χτυπήσω με το φτυάρι». Ξαφνικά, όλοι φοβούνται ότι θα κάνεις το αντίθετο.

«Θα έχετε αρρωστήσει από την ανησυχία», είπα εγώ. «Θα θέλαμε να μάθουμε όλες τις λεπτομέρειες της υπόθεσης, ώστε να σας βοηθήσουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα».

«Περάστε», είπε η Ζάντα ή η Ζόρα και μας έμπασαν σε ένα δωμάτιο που, με την πρώτη ματιά, έδει-

χνε απελπιστικά μικροσκοπικό και ιδιαίτερα σκοτεινό. Όταν τα μάτια μου συνήθισαν στο σκοτάδι, κατάλαβα ότι αυτό που αρχικά πέρασα για τοίχους ήταν μεγάλα χαρτονένια κιβώτια στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο σε κάθε πιθανό μέρος, δείχνοντας το δωμάτιο μικρότερο απ' ό,τι ήταν. Το σκοτάδι ήταν πραγματικό, όμως. Σχεδόν πάντα είναι. Η μυρωδιά δυνάμωσε με το που έκλεισε η πόρτα – τόσο, που δάκρυσαν τα μάτια μου.

«Μας συγχωρείτε για την ακαταστασία», απολογήθηκε η μία γυναίκα με ποδιά. «Οι Νάιτ ετοιμάζονταν να μετακομίσουν όταν μας χτύπησε αυτό το κακό. Ο κύριος και η κυρία Νάιτ έχουν τρελαθεί από την ανησυχία τους».

Τα μάτια της Ζάντα και της Ζόρα είχαν δακρύνει επίσης – ή ίσως έκλαιγαν. Από ένα κενό που άφηναν οι κούτες, μας οδήγησαν σε έναν σκοτεινό διάδρομο και σε ένα σαλόνι που έδειχνε να έχει πακεταριστεί ολόκληρο κι έπειτα ξεπακεταριστεί για την περίπτωση. Ένα ψηλό φωτιστικό στεκόταν πάνω στο κουτί του με το καλώδιο να ξετυλίγεται ως την πρίζα. Μισός καναπές ξεπρόβαλλε από ένα κουτί σε σχήμα καναπέ και σε δύο ανοιχτές κούτες βρίσκονταν δύο καρέκλες με

τα δύο μοναδικά πράγματα στο δωμάτιο που δε φαινότανan έτοιμα να μεταφερθούν στο φορτηγό: τον κύριο και την κυρία Νάιτ. Η καρέκλα του κυρίου Νάιτ ήταν κάτασπρη και τα ρούχα του κατάμαυρα, ενώ της κυρίας Νάιτ το αντίθετο. Κάθονταν δίπλα δίπλα, αλλά δε φαινότανan τρελοί από ανησυχία. Φαινότανan πολύ κουρασμένοι και πολύ μπερδεμένοι, λες και τους είχαμε ξυπνήσει στη μέση ενός ονείρου.

«Καλησπέρα», είπε η κυρία Νάιτ.

«Είναι πρωί, κυρία», είπε η Ζάντα ή η Ζόρα.

«Όντως κάνει κρύο», πρόφερε ο κύριος Νάιτ σαν να συμφωνούσε με κάτι που είχε ειπωθεί και κοίταξε τα χέρια του.

«Αυτοί είναι η Σ. Θεοδώρα Μάρκσον και ο μαθητευόμενός της», συνέχισε η μία από τις γυναίκες με ποδιά. «Έχουν έρθει για την εξαφάνιση της κόρης σας».

«Την εξαφάνιση της κόρης σας», επανέλαβε ήρεμα η κυρία Νάιτ.

Ο άντρας της στράφηκε προς τη μεριά της. «Ντορέτα, εξαφανίστηκε η δεσποινίς Νάιτ;»

«Είσαι σίγουρος, Ιγνάτιε χρυσέ μου; Αμφιβάλλω αν θα εξαφανιζόταν χωρίς να αφήσει σημείωμα».

Ο κύριος Νάιτ συνέχισε να κοιτάζει τα χέρια του. Έπειτα, ανοιγόκλεισε τα μάτια του και μας κοίταξε. «Ω, δεν είχα αντιληφθεί πως είχαμε επισκέπτες», είπε.

«Καλησπέρα», είπε η κυρία Νάιτ.

«Είναι πρωί, κυρία», επισήμανε η Ζάντα ή η Ζόρα και φοβήθηκα πως όλη η παράξενη συζήτηση θα ξανάρχιζε από την αρχή.

«Έχουμε έρθει για τη δεσποινίδα Νάιτ», είπα βιαστικά. «Ξέρουμε ότι εξαφανίστηκε και θέλουμε να σας βοηθήσουμε».

Ο κύριος Νάιτ εξακολουθούσε να κοιτάζει τα χέρια του και το βλέμμα της κυρίας Νάιτ πλανήθηκε μέχρι μια πόρτα στο πίσω μέρος του δωματίου. Εκεί στεκόταν ένας στρογγυλός ανθρωπάκος και μας παρατηρούσε πίσω από τα στρογγυλά γυαλάκια του. Στο σαγόνι του φύτερωνε ένα γενάκι που έδειχνε να θέλει να ξεφύγει από το μοχθηρό του χαμόγελο. Φαινόταν ο τύπος ανθρώπου που θα ισχυριζόταν ότι δεν είχε ομπρέλα να σου δανείσει όταν στην πραγματικότητα είχε πολλές και απλώς ήθελε να σε δει να γίνεσαι μούσκεμα.

«Ο κύριος και η κυρία Νάιτ δεν είναι σε θέση να δέ-

χονται επισκέπτες», δήλωσε. «Ζάντα ή Ζόρα, σε παρακαλώ διώξ' τους ώστε να φροντίσω τους ασθενείς μου».

«Μάλιστα, δόκτορ Φλαμαριών», είπε η μία γυναίκα με ποδιά συνοδεύοντας τα λόγια της με μια ελαφριά υπόκλιση και μας έκανε νόημα να βγούμε από το δωμάτιο. Κοίταξα πίσω και είδα τον δόκτορα Φλαμαριών να βγάζει από την τσέπη του μια μακριά βελόνα, από αυτές που αρέσει στους γιατρούς να σου καρφώνουν. Αναγνώρισα τη μυρωδιά και βιάστηκα να ακολουθήσω τους υπόλοιπους έξω. Προχωρήσαμε σε έναν στενό διάδρομο που τον στένευαν ακόμα περισσότερο οι σειρές από κιβώτια και ξαφνικά βρεθήκαμε σε μια κουζίνα που μου έφτιαξε τη διάθεση. Δεν ήταν σκοτεινή. Το φως ξεχυνόταν από κάτι μεγάλα, πεντακάθαρα παράθυρα. Μύριζε κανέλα, μυρωδιά πολύ καλύτερη από αυτή που έφτανε στα ρουθούνια μου προηγουμένως, και η Ζάντα ή η Ζόρα έτρεξε στον φούρνο κι έβγαλε έναν δίσκο με ρολά κανέλας που με έκαναν να πεθυμήσω κανονικό πρωινό. Η μία από τις γυναίκες έβαλε ένα σε ένα πιατάκι και μου το πρόσφερε, αχνιστό αχνιστό. Όποιος σου δίνει φρεσκοψημένα ρολά κανέλας είναι φίλος για πάντα.

«Τι έχουν πάθει οι Νάιτ;» ρώτησα αφού τις ευχαρίστησα. «Γιατί φέρονται τόσο παράξενα;»

«Μάλλον βρίσκονται σε κατάσταση σοκ λόγω της εξαφάνισης της κόρης τους», είπε η Θεοδώρα. «Ορισμένες φορές, οι άνθρωποι φέρονται πολύ παράξενα όταν συμβαίνει κάτι τρομερό».

Η μία από τις γυναίκες έδωσε στη Θεοδώρα ένα ρολό κανέλας και κούνησε το κεφάλι της. «Είναι έτσι εδώ και κάμποσο καιρό», διευκρίνισε. «Ο δόκτωρ Φλαμαριών είναι ο προσωπικός τους ιατροποιός εδώ και λίγες εβδομάδες».

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησα.

«Ο Φλαμαριών είναι ένα ψηλό, ροζ πουλί», είπε η Θεοδώρα.

«Ο ιατροποιός είναι κάτι μεταξύ γιατρού και φαρμακοποιού», συνέχισε η γυναίκα, λύνοντάς μου την απορία. «Προτού έρθει εδώ να κουράρει τους Νάιτ, ο δόκτωρ Φλαμαριών δούλεψε χρόνια στην Κολοφωνική Κλινική, έξω από την πόλη. Τους έχει δώσει ένα ειδικό φάρμακο, αλλά η κατάστασή τους επιδεινώνεται».

«Αυτό πρέπει να τάραξε πολύ τη δεσποινίδα Νάιτ», υπέθεσα.

Η Ζάντα και η Ζόρα έδειχναν θλιμμένες. «Η δεσποινίς Νάιτ ένιωθε μοναξιά», είπε η μία. «Είναι πολύ μοναχικό το συναίσθημα όταν κάποιος που αγαπάς μεταμορφώνεται σε ξένο».

«Άρα η δεσποινίς Νάιτ δεν είχε κανέναν να νοιάζεται γι' αυτήν», συμπέρανε σκεπτική η Θεοδώρα. Τα ρολά κανέλας ήταν τυλιγμένα σαν σαλιγκάρι στο κέλυφός του και η εκπαιδευτριά μου είχε ξετυλίξει το δικό της προτού το φάει. Τώρα, και τα δύο της χέρια ήταν πασαλειμμένα με ζάχαρη και κανέλα. Το είχε φάει λάθος. Επίσης είχε κάνει λάθος όταν είπε ότι κανείς δε νοιαζόταν για τη δεσποινίδα Νάιτ. Η Ζάντα και η Ζόρα ήταν αυτές που είχαν τρελαθεί από ανησυχία. Έγειρα μπροστά και κοίταξα πρώτα τη Ζάντα και μετά τη Ζόρα, ή ίσως το ανάποδο. Ύστερα, ενώ η εκπαιδευτριά μου έγλειφε τα δάχτυλά της, έκανα την ερώτηση που είναι τυπωμένη στο εξώφυλλο αυτού του βιβλίου.

Ήταν η λάθος ερώτηση, και τότε και όταν την έκανα αργότερα σε έναν άντρα τυλιγμένο σε επιδέσμους. Η σωστή ερώτηση σε αυτή την περίπτωση θα ήταν: «Γιατί φορούσε κάτι που δεν της ανήκε;» αλλά αυτό

το χρονικό δεν περιγράφει τις φορές που έκανα τις σωστές ερωτήσεις. Μακάρι να το έκανε.

«Η δεσποινίς Νάιτ ήταν εδώ μαζί μας χθες το πρωί», είτε η μία από τις γυναίκες σκουπίζοντας τα μάτια της με την άκρη της ποδιάς της. «Καθόταν ακριβώς στο σημείο όπου κάθεστε εσείς τώρα κι έτρωγε το αγαπημένο της πρωινό, δημητριακά Σένμπεργκ. Ύστερα κλείστηκε για λίγο στο δωμάτιό της και μετά πήγε να συναντήσει κάποιον φίλο της».

«Ποιον φίλο της;» ρώτησα.

«Δε μας είπε. Απλώς έφυγε με το αυτοκίνητο και δεν ξαναγύρισε».

«Είναι αρκετά μεγάλη να οδηγεί;»

«Ναι, πήρε το δίπλωμά της πριν από μερικούς μήνες, και οι γονείς της της αγόρασαν ένα καινούριο, γυαλιστερό Ντίλιμα».

«Ωραίο αυτοκίνητο», είπα. Το Ντίλιμα ήταν ένα από τα πιο πολυτελή αυτοκίνητα που κατασκευάζονταν. Έλεγαν ότι αν το τράκαρες στον τοίχο ενός κτιρίου, το κτίριο μπορεί να κατέρρευε, αλλά αυτό θα γλίτωνε χωρίς την παραμικρή γρατσουνιά ή βαθούλωμα.

«Ο κύριος και η κυρία Νάιτ δίνουν στην κόρη τους

ό,τι θέλει», είπε η γυναίκα με την ποδιά. «Καινούρια ρούχα, καινούριο αυτοκίνητο και ό,τι εξοπλισμό χρειάζεται για τα πειράματά της».

«Πειράματα;»

«Η δεσποινίς Νάιτ είναι λαμπρή χημικός», εξήγησε η Ζάντα ή η Ζόρα περήφανα. «Συχνά ξαγρυπνά όλο το βράδυ κάνοντας πειράματα στο δωμάτιό της».

«Φαντάζομαι το έμαθε βλέποντάς σας να μαγειρεύετε», παρατήρησα. «Αυτό είναι το νοστιμότερο ρολό κανέλας που έφαγα ποτέ».

Οι υπερβολικές φιλοφρονήσεις είναι γνωστές ως κολακεία και, γενικά μιλώντας, η κολακεία θα σου δώσει ό,τι επιθυμείς, αλλά η Ζάντα και η Ζόρα παραήταν ταραγμένες για να σκεφτούν να μου προσφέρουν δεύτερο γλυκό. «Μάλλον κληρονόμησε τις ικανότητές της από τη γιαγιά της», είπε η μία από τις δύο. «Η Ίνγκριντ Νάμετ Νάιτ ίδρυσε τη ΜΕΛΑΝΙ Α.Ε. όταν ήταν ακόμη νεαρή επιστήμονας, αφού είχε πειραματιστεί για χρόνια με διάφορα μελάνια από ποικίλα πλάσματα. Λίγο αργότερα, χάρη στη ΜΕΛΑΝΙ Α.Ε. οι Νάιτ έγιναν η πλουσιότερη οικογένεια στην πόλη. Αλλά αυτές οι εποχές πέρασαν πια. Η ΜΕΛΑΝΙ Α.Ε. έχει ξοφλήσει,

το ίδιο και η πόλη. Γι' αυτό φεύγουμε από τη Μουτζουρωμένη Ακτή».

«Πότε φεύγετε;» ρώτησα.

«Μόλις δώσουν το σύνθημα οι Νάιτ».

«Ακόμα κι αν δεν επιστρέφει η δεσποινίς Νάιτ;»

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» ρώτησε λυπημένα η άλλη γυναίκα. «Δεν είμαστε παρά οι υπηρέτριες».

«Τότε φτιάξτε μου τσάι», ακούστηκε μια ανυπόμονη φωνή από την είσοδο. Η φωτεινή κουζίνα σκοτεινίασε καθώς ο δόκτωρ Φλαμαριών μπήκε στο δωμάτιο, πήρε ένα ρολό κανέλας χωρίς να ρωτήσει και κάθισε με θόρυβο.

«Μιλούσαμε για τη δεσποινίδα Νάιτ», είπε ήσυχά η μία από τις γυναίκες.

«Θλιβερό», συμφώνησε ο ιατροποιός με το στόμα γεμάτο. «Αλλά τουλάχιστον οι γονείς της ξεκουράζονται άνετα. Έλαθαν σοκ μόλις έμαθαν για την εξαφάνιση. Τους έκανα μια επιπλέον ένεση ώστε να περάσουν το απόγευμά τους σε ληθαργικό ντελίριο».

«Τι φάρμακο τους δίνετε, γιατρέ;» ρώτησα.

Ο δόκτωρ Φλαμαριών με λοξοκοίταξε. «Περίεργος είσαι, νεαρέ», είπε.

«Με συγχωρείτε, δόκτωρ Φλαμαριών», μπήκε στη μέση η Θεοδώρα. Είχε φάει το ρολό κανέλας και σκούπιζε τα δάχτυλά της στη φωτογραφία του εξαφανισμένου κοριτσιού. «Ο μαθητευόμενός μου ξέχασε τους τρόπους του».

«Δεν πειράζει», αποκρίθηκε ο δόκτωρ Φλαμαριών. «Η περιέργεια συνήθως φέρνει μπελάδες στα αγοράκια, αλλά αυτό θα το μάθει σύντομα μόνος του». Μου χάρισε το μοχθηρό του χαμόγελο σαν χαλασμένο δώρο κι ύστερα πρόσθεσε γρήγορα: «Το φάρμακο που τους δίνω λέγεται Μπικαμπακαμπούκα».

Δεν έχω σπουδάσει ιατρική και ποτέ δεν είμαι απολύτως σίγουρος ότι έγραψα σωστά τη λέξη «ασπιρίνη», αλλά ακόμα κι έτσι ξέρω ότι το Μπικαμπακαμπούκα δεν είναι φάρμακο. Δεν είχε σημασία. Ακόμα κι αν δεν είχε αποκαλυφθεί το ψέμα του, είχα καταλάβει ότι ο δόκτωρ Φλαμαριών ήταν ύποπτος και, ακόμα και χωρίς να χρειαστεί να το μαρτυρήσει, ήξερα ότι το φάρμακο που τους έδινε ήταν λάβδανο. Είχα αναγνωρίσει τη μυρωδιά από ένα περιστατικό που μου είχε τύχει μερικές εβδομάδες νωρίτερα, όταν κάποιοι είχαν προσπαθήσει να μου το ρίξουν κρυφά στο τσάι. Το

περιστατικό αυτό περιγράφεται στο χρονικό της πρώτης λάθος ερώτησης, στη σπάνια πιθανότητα που έχετε πρόσβαση ή σας ενδιαφέρει μια τέτοια αναφορά.

«Πρέπει να είναι δύσκολο να φροντίζετε τον κύριο και την κυρία Νάιτ ολομόναχος», είπα και τον κοίταξα κατάματα. Τα μάτια του ανοιγόκλεισαν πίσω από τα γυαλιά και το γενάκι του πάσχισε ακόμα πιο σκληρά να δραπετεύσει από το μοχθηρό του χαμόγελο.

«Δεν είμαι ολομόναχος, νεαρέ», μου απάντησε. «Έχω μια νοσοκόμα που ξέρει να χειρίζεται καλά το νυστέρι».

Η Θεοδώρα σηκώθηκε όρθια. «Θέλω να ερευνήσω λεπτομερώς τη σκηνή του εγκλήματος».

«Ποιο έγκλημα;» ρώτησε ο δόκτωρ Φλαμαριών.

«Ποια σκηνή;» ρώτησα εγώ.

«Φαίνεται πιθανό ότι διαπράχθηκε κάποιο στυγερό έγκλημα», δήλωσε με σιγουριά η Θεοδώρα, αγνοώντας εντελώς την ταραχή που προκαλούσε στις δυο γυναίκες οι οποίες νοιάζονταν για τη δεσποινίδα Νάιτ.

«Ως προσωπικός ιατροποιός της οικογένειας Νάιτ, οφείλω να πω ότι δεν πιστεύω πως διαπράχθηκε έγκλημα. Πιθανότατα η δεσποινίς Νάιτ το έσκασε,

όπως κάνουν συχνά τα κορίτσια της ηλικίας της».

Οι δύο υπηρέτριες κοίταξαν η μία την άλλη με απόγνωση. «Δε θα το έσκαγε. Όχι χωρίς να αφήσει σημείωμα», είπε η μία.

«Ποιος ξέρει πώς φέρονται τα πλουσιοκόριτσα;» είπε ο δόκτωρ Φλαμαριών ανασηκώνοντας ανεπαίσθητα τους ώμους. «Εγώ πάντως είπα στη Ζάντα ότι δεν υπήρχε λόγος να ειδοποιήσει την αστυνομία».

«Στη Ζόρα», τον διόρθωσε η γυναίκα απότομα.

«Συγγνώμη, Ζόρα», είπε ο δόκτωρ Φλαμαριών με μια μικρή υπόκλιση που έδειχνε ότι δεν το εννοούσε ούτε στο ελάχιστο.

«Εγώ είμαι η Ζάντα», τον ξαναδιόρθωσε η γυναίκα, «αλλά ναι, είναι αλήθεια ότι ο δόκτωρ Φλαμαριών εμπόδισε τη Ζόρα να ειδοποιήσει την αστυνομία και είπε να καλέσουμε εσάς στη θέση τους».

«Ο καλός γιατρός πήρε τη σωστή απόφαση», είπε η Θεοδώρα με έναν τόνο που μάλλον θεωρούσε καθησυχαστικό. Ύστερα, σηκώθηκε και, με μια θεατρική κίνηση, ανακοίνωσε: «Θέλω να ψάξω το μέρος όπου εθεάθη τελευταία φορά η δεσποινίς Νάιτ. Οδηγήστε με στο δωμάτιό της!»

Όταν η Σ. Θεοδώρα Μάρκσον άρχιζε τις θεατρικές κινήσεις, δεν υπήρχε περιθώριο διαφωνίας. Την ακολούθησα που ακολουθούσε τη Ζάντα και τη Ζόρα στο γεμάτο κιβώτια σπίτι, ενώ ο δόκτωρ Φλαμαριών με ακολουθούσε καταπόδας· η αναπνοή του ήταν εξίσου δυσάρεστη με τον ίδιο. Γρήγορα βρεθήκαμε σε ένα δωμάτιο που το αναγνώρισα από τη φωτογραφία, την οποία ακούμπησε η Θεοδώρα σε ένα ολοκαίνουριο γραφείο ώστε να ψαχουλέψει με την άνεσή της τα ρούχα στην ντουλάπα. Δεν είχε κανένα νόημα αυτό που έκανε. Δεν ήταν εδώ το μέρος όπου την είχαν δει τελευταία φορά, ήταν απλώς το μέρος όπου την είχαν δει τελευταία φορά η Ζάντα και η Ζόρα. Η κοπέλα είχε απομακρυνθεί με το πολυτελές αυτοκίνητό της. Το πιθανότερο ήταν να την έχει δει κάποιος άλλος αργότερα.

«Το δωμάτιο αυτό δεν έχει πακεταριστεί», διαπίστωσα.

«Η δεσποινίς Νάιτ ήθελε να το κάνει μόνη της», εξήγησε η μία από τις γυναίκες, «αλλά εκτός από μερικά ρούχα, δε μάζεψε τίποτα».

Αυτό με οδήγησε σε μια ερώτηση που ήταν κοντύ-

τερα στη σωστή ερώτηση απ' ό,τι ήξερα. «Τι φορούσε όταν έφυγε;»

Η Ζάντα ή η Ζόρα έδειξε τη φωτογραφία. «Δες μόνος σου», είπε. «Βγάλαμε αυτή τη φωτογραφία χθες το πρωί. Αυτή μας το ζήτησε – ευτυχώς. Τώρα αυτή η φωτογραφία είναι σε όλη την πόλη».

Κοίταξα πάλι τη φωτογραφία. Τίποτα δε μου ήταν οικείο, αλλά ειδικά το ροζ καπέλο φάνταζε εντελώς αταίριαστο. «Ασυνήθιστο καπέλο», σχολίασα. «Ξέρετε από πού το πήρε;»

«*Σνίκετ*», με μάλωσε η Θεοδώρα. «Οι νεαροί άντρες δε θα έπρεπε να δείχνουν τέτοιο ενδιαφέρον για τη μόδα. Έχουμε ένα έγκλημα να λύσουμε».

Ο δόκτωρ Φλαμαριών μου χαμογέλασε ξανά κι εγώ κοίταξα το γραφείο αντί για την εκπαιδευτριά μου ή τον ύποπτο γιατρό. Στη μέση του καθαρού γραφείου βρισκόταν μια κοινή κάτασπρη, άγραφη σελίδα. Όχι, *Σνίκετ*, σκέφτηκα. Αυτό δεν είναι σωστό. Εδώ κι εκεί υπήρχαν αμυδρές χαρακιές, λες και την είχαν γρατσουνίσει. Έσκυψα πάνω από το γραφείο και πήρα μια βαθιά ανάσα. Για δεύτερη φορά από τη στιγμή που είχα μπει στον ψηλό πύργο σε σχήμα πέννας, μύρι-

σα ένα οικείο άρωμα – ή μάλλον, δύο οικεία αρώματα ανακατεμένα. Το πρώτο ήταν το άρωμα της θάλασσας, μια έντονη μυρωδιά αλμύρας που αναδυόταν ακόμη από τα φύκια του Συστοιχειωμένου Δάσους όποτε ο άνεμος φυσούσε προς τη Μουτζουρωμένη Ακτή. Το δεύτερο άρωμα μου πήρε λίγη ώρα να το αναγνωρίσω. Μύριζε σαν κάτι που βρισκόταν στην άκρη της γλώσσας μου, μέχρι που ανάσανα ακόμα μία φορά.

«Λεμονί», είπα αλλά δεν έλεγα το όνομά μου στα γαλλικά. Σήκωσα το χαρτί, πήγα στο κομοδίνο, άναψα το πορτατίφ και κράτησα το χαρτί πάνω από τη λάμπα. Χρειάστηκε να περιμένω ώσπου να ζεσταθεί καλά ο γλόμπος και, ενώ περιμένα, κοίταξα γύρω μου το δωμάτιο. Κατάλαβα ότι η Ζάντα και η Ζόρα είχαν κάνει λάθος. Η δεσποινίς Νάιτ είχε ξεκινήσει το πακετάρισμα. Συχνά ξαγρυπνούσε κάνοντας πειράματα στο δωμάτιό της, αλλά πουθενά δεν υπήρχε ο παραμικρός εξοπλισμός. Επιτέλους, η λάμπα ζεστάθηκε όσο έπρεπε.

Τρία πράγματα πρέπει να ξέρετε για το αόρατο μέλανι. Το πρώτο είναι ότι οι περισσότερες συνταγές περιλαμβάνουν χυμό λεμονιού. Το δεύτερο είναι ότι το

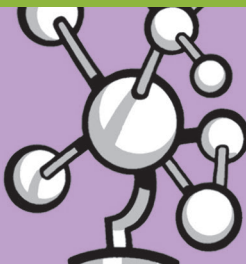
αόρατο μελάνι γίνεται ορατό όταν το χαρτί εκτίθεται σε κάτι ζεστό, για παράδειγμα τη φλόγα ενός κεριού ή έναν γλόμπο αναμμένο για λίγα λεπτά. Κράτησα το χαρτί ψηλά, πολύ κοντά στη λάμπα, και παρακολουθούσα. Η Ζάντα και η Ζόρα είδαν τι έκανα και πλησίασαν να δουν κι αυτές. Ο δόκτωρ Φλαμαριών επίσης έκανε μερικά βήματα προς το μέρος μου. Μόνο η Θεοδώρα δεν κοιτούσε το χαρτί καθώς θερμαινόταν. Αντί γι' αυτό, είχε πάρει μια μπλούζα από την ντουλάπα και την πρόβαρε πάνω της κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη.

Όσα αργά και περίπλοκα μυστήρια κι αν συναντώ στη ζωή μου, ακόμη ελπίζω ότι κάποια μέρα, κάποιο αργό και περίπλοκο μυστήριο θα λυθεί γρήγορα και απλά. Ένας συνεργάτης μου ονομάζει αυτό το συναίσθημα «ο θρίαμβος της ελπίδας πάνω στην εμπειρία», το οποίο σημαίνει με απλά λόγια ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται ποτέ να συμβεί. Αυτό ακριβώς συνέβη και τότε. Το τρίτο πράγμα που πρέπει να ξέρετε για το αόρατο μελάνι είναι ότι δε λειτουργεί σχεδόν ποτέ. Ύστερα από αρκετά λεπτά έκθεσης του χαρτιού στη θερμότητα, το κοίταξα και να τι έγραφε:

**ΠΡΟΤΟΥ ΣΚΕΦΤΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ,
ΚΑΝΕ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ
ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:**

- 1.** Έχει δει κανείς το κορίτσι που εξαφανίστηκε;
- 2.** Γιατί δεν ανησυχούν οι γονείς της; Φαίνεται να τα έχουν χαμένα.
- 3.** Τι σχέση έχουν, μεταξύ τους και με το οτιδήποτε, ένα πείραμα χημείας, ένα μανάβικο, κάτι ατίθασα μαλλιά και ένα κλεμμένο άγαλμα;
- 4.** Τώρα, εγώ μπερδεύτηκα. Γιατί αλλάζεις δέμα; Υποτίθεται ότι έπρεπε να σκεφτόσουν το εξαφανισμένο κορίτσι. Πού είναι;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 650
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ευρώ

ISBN 978-618-01-0543-8

9 786180 105438

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13580

Ε Σ Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η